

Holstein: „Dagstøt skyder man paa os, og vi skyder ikke igen“. Under dette Motto skrev for nogle Dage siden den konservative Toldordfører en flammende, ja, af vulkansk Voldsomhed præget Artikel i „Berlingske Tidende“ mod den Toldpolitik, der er den af Venstrepartiet og dets skiftende Regeringer hidtil fulgte, og i hvilken han anbefalede en ny toldpolitisk Orientering, som i Realiteten falder ganske sammen med de Grundsynspunkter, som er knæsat i det Forslag fra socialdemokratisk Side, som vi har til Behandling her i Tinget. Alt det, den ærede Toldordfører for de Konservative anbefaler i den Artikel, anser den højtærede Venstregering for forkasteligt, og alt det paa det toldpolitiske Omraade, som den højtærede Venstregering anbefaler, anser de ærede Toldordførere for de Konservative for forkasteligt i den foreliggende Situation.

Jeg vil hertil føje den Bemærkning, at disse Taler fra konservativ Side, som vi nu har hørt, er i den smukkeste og nøjeste Overensstemmelse med det konservative Folkepartis Program af 1916. Da det gamle Højre i 1916 tog Navneforandring og kaldte sig Det konservative Folkeparti, blev der skrevet et Partiprogram. Der var i dette Program mange Forslag af en meget vag og ubestemt Karakter, men der var eet Punkt, hvor det konservative Folkepartis Stilling var udpenslet med omsorgsfuld og detaljeret Nøjagtighed, det var paa det erhvervspolitiske Omraade. Der staar i det konservative Folkepartis Program af 1916, at Partiet vil arbejde for en Toldlovgivning, som kan bidrage til at skabe Betingelser for Udviklingen af en — det er omtrent den højtærede Statsministers Ord nu — sund og konkurrencedygtig dansk Industri og skabe lønnende Beskæftigelse til danske Arbejdere. Og Haand i Haand med denne Toldlovgivning anbefaler det konservative Program en hensigtsmæssig og tidssvarende Handels-traktatpolitik, som kan sikre den danske Industri Afsætningsmarkeder i Udlandet.

Dette er altsaa det konservative Partis Toldprogram. Man kan vanskeligt tænke sig et Program, der er mere modsat de Synsmaader, der nu fremsættes af den højtærede Venstregering, og man kan i mine Øjne ogsaa vanskeligt tænke sig et Program, som — og det er jo i Virkeligheden en Krisesituation, som vi under skiftende Former har haft i lige høj Grad paa det nærmeste i de sidste 6—7 Aar — er mere berettiget under de erhvervspolitiske Forhold, under hvilke vi i Øjeblikket befinder os.

Nu skal jeg villigt indrømme, hvad den ærede Ordfører for de Konservative (Pürschel) gentagende har fremhævet, at Politik er det muliges Kunst. Ja, det er Politik selvfølgelig, men jeg tror, det har Betydning i Øjeblikket at indskærpe det konservative Folkepartis Rigsdagsgruppe, at Politiken ogsaa undertiden kan være den kunstlede Umulighed, og naar et Partis Politik gaar over fra at være det muliges Kunst til at blive den kunstlede Umulighed, tror jeg kun, det er et Tidsspørgsmaal, naar dette Parti vil tabe Terræn, og naar der vil skabes en Politik paa konservative Programprincipper uden om den konservative Rigsdagsgruppe. Naar jeg har været Vidne til de vulkanske Udbrud fra de konservative Toldordføreres Side og nu skuer ud over de konservative Bænke, har jeg Indtrykket af en Række Vulkaner, som efterhaanden er blevet udslukte Vulkaner, og hvor kun en tynd og sagte Røg antyder, at der har været Ild inde i Bjergene. Naar jeg sammenligner det ærede Medlem Hr. Drachmanns flammende Artikler med hans Udtalelser her, minder han mig i ikke ringe Grad om den berømte Wagner-Pianist, som sad ved Flygelet og spillede Wagners Kampoperaer, Siegfrieds Kamp mod Dragen, og hengav sig til stolte Heltedømme og Helte-daad med rynkede Bryn og svulmende Heltebryst

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede Medlem ikke at fjerne sig alt for langt fra Emnet.

Holstein: Jeg skal straks være færdig. — Men saa var det saa uheldigt, at Husassistenten kom ind i Værelset, hvor Pianisten sad, hun kom til at smække lidt haardt med Døren, og saa sank Pianisten sammen paa Klaverstolen, og med et Gisp udrød han: „Nej, hvor blev jeg forskrækket!“ Det er det ærede Medlem Hr. Stauning, der nu som Husassistent paa en lidet taktfuld og lidet hensynsfuld Maade er faldet med Døren ind til de konservative Toldpianister. Det er virkelig et plumpt Indfald, det ærede Medlem Hr. Stauning her har haft i den kritiske erhvervspolitiske Situation, hvori vi befinder os, men jeg tror paa den anden Side, at det er heldigt, at det ærede Medlem er faldet de Konservative paa Dørene i dette Øjeblik, for jeg tror, at det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Stauning har fremsat, vil bidrage til at faa Klaring paa det Spørgsmaal, som i Virkeligheden i Aarevis har været den latente Uro i dansk Politik, nemlig det Spørgsmaal, om vi her